

Sygn. akt II UK 471/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku F. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 sierpnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację F. C. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 maja 2014 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w S. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie wykazał wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, lecz tylko 12 lat, 11 miesięcy i 20 dni.

Sąd drugiej instancji uznał za niezasadne zarzuty naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. w związku z odmową dania wiary zeznaniom świadków mającym potwierdzić, że w okresie od dnia 21 maja 1975 r. do dnia 31 sierpnia 1978 r. skarżący pracował w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i uznaniu za nieudowodnione stwierdzenia, że skarżący złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w którym

został zagubiony, dokument świadczący o zatrudnieniu w tym okresie w szczególnych warunkach.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) i niezasadne stwierdzenie niespełnienia przesłanki nabycia prawa do emerytury oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43) w związku z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach przez błędną wykładnię i wadliwą kwalifikację prawną prac wykonywanych w spornym okresie, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że nie wykonywał pracy kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnych ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Skarżący zarzucił również naruszeniu przepisów postępowania - art. 245, 253 i art. 473 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. - przez błędne przypisanie szczególnego znaczenia dowodowego dokumentom o powierzeniu sprzętu, a pominięcie spójnych i logicznych zeznań świadków, oraz naruszenie art. 382 k.p.c. przez błędne zaniechanie przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego w instancji odwoławczej.

Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „wobec istnienia podstaw do jej rozpoznania, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.”. Wskazał, że na tle sprawy istnieje potrzeba wykładni przepisów, które stały się podstawą zaskarżonego wyroku, „albowiem w ocenie ubezpieczonego, Sąd drugiej instancji dokonał zbyt rygorystycznego rozumienia pojęcia pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze użytego w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., a także w sposób nieuprawniony przypisał szczególną moc dowodową dokumentom prywatnym wystawionym przez pracodawcę”. Podniósł, że skarga jest także oczywiście uzasadniona, „gdyż w toku postępowania przez Sądem drugiej instancji doszło do rażącego naruszenia art. 245, 253 i art. 473 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., w szczególności przez ograniczenie prawa skarżącego do sądu i rzetelnego i sprawiedliwego procesu gwarantowanego w art. 45 Konstytucji

RP, gdyż został pozbawiony powoływania środków dowodowych, które wykażą jego stanowisko, że pracował jako kierowca samochodów ciężarowych w ciężkich warunkach”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzonych do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym ocenie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uzasadnienie przyczyn kasacyjnych skupione na krytyce oceny dowodów i nawiązaniu do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych ustaleń jest natomiast niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).